

Juni 78. nr 2.

Innhold:

Om taktiske allianser
når en eller begge super-
maktene angriper s.2

Studer og anvend 3v.
teorien - - - - - s.4

Om å inngå taktiske
allianser. - - - - - s.7

Krigen og taktiske allianser s.9

Erfaringer fra kampen
mot tvungen voldgift

KAMP

OG

SEIER

OM TAKTISKE ALLIANSER NÅR EN ELLER BEGGE SUPERMAKTENE ANGRIPER

Slik jeg ser det har motsetningene stått mellom om det er mulig eller ikke mulig å inngå en taktisk allianse med en angripende supermakt mot en annen. Jeg mener videre at diskusjonen hittil har vært uklar og svevende og at ingen av partene har vært i stand til å legge frem et syn som er prinsippielt underbygget og heller ikke har vært i stand til å beskrive den situasjonen de tenker seg at alliansen skulle fungere i. For å klare opp i dette ber jeg tilhengerne av taktiske allianser om å redegjøre for følgende:

Hva mener dere med en taktisk allianse. Er det en avtale mellom oss og ansvarlige organer for den angripende part, f.eks. generalstaben i den sovjetiske generalstaben? Skal avtalen omfatte felles disponering av styrker? Eller er en taktisk allianse bare en stilltiende overenskomst mellom oss og den ene angriperen om en foreløpig fred? (En slik overenskomst burde vell heller hete taktiske disposisjoner av egne og styrker og ikke taktisk allianse).

Jeg mener dere videre må redegjøre for hvor Dere har belegg for om dette er i samsvar med partiets prinsippprogram eller om noen av klassikerne gir dere støtte i deres syn. OBS. Jeg betrakter ikke tilfeldige innlegg i TF som "klassikere". Videre mener jeg Dere må gi en klar begrunnelse på at det er likegyldig om det inngås en taktisk allianse med en fiende av borgerlig-demokratisk karakter eller en fiende av fascistisk karakter. Kunne f.eks. NKP gått inn i en taktisk allianse med Hitlertyskland mot England.

Jeg har prøvd å finne ut av rettsigelsen ved å sette meg inn i hva prinsippprogrammet sier om saken og hva som har vært skrevet om emne i partiets teoretiske tidskrift "Røde Fane". I prinsippprogrammet side 129 står det følgende i avsnitt to:

"AKP (ml) avviser alle tanker om at det er rett å alliere seg med ei supermakt for å fri landet fra dem andre. Difor kan ikke arbeiderklassen eller partiet hans alliere seg med USA og NATO under noke omstende for å slå Sovjetsamveldet eller stø seg på Sovjet eller Warszawapakta for å slå USA!

Så vidt jeg kan forstå gir det ovenstående ikke noe rom for taktiske allianser med noen av supermaktene. I Røde Fane nr. 5/75 side 9 heter det bl.a.: "Det er den norske arbeiderklassens oppgave å reise til kamp mot enhver inntrenger. For å lykkes i dette må den bygge en enhetsfront av alle klasser og grupper som vil kjempe mot imperialistiske overfall fra supermaktene". Samme blad 4/76 side 19: "Dersom Sovjet går til angrep på Norge må de møtes med folkekrig. Dersom USA eller andre imperialistmakter gjør kupp eller invaderer, må de også møtes med folkekrig". Samme blad nr. 5/77 side 27: "Intet samarbeid med okkupanten kan godtas Ingen må ha illusjoner om at okkupanten vil vise noen form for nåde. Det er nødvendig å føre væpna kamp fra første øyeblikk av en invasjon".

Som vi ser av det siterte skal enhver angriper møtes med våpen og jeg mener at det nå ikke kan være tvil om vår holdning til en angripende supermakt, og heller ikke noen av dens allierte, f.eks. Cubanere eller Vest-Tyskere.

Men sjøl om disse tingene ikke hadde vært nedskrevet, mener jeg at det er nokså opplagt at vi aldri kunne ha gått inn i noen form for allianse eller forståelse med Sosialimperialismen. Vi har i vår propaganda beskrevet Sovjet som en eggrisv imperialistmakt av Hitlertypen.

Vi ville ikke ha noen muligheter til å beholde vår troverdighet hvis vi laffet med en slik angriper, jeg hadde nær sagt uansett omstendighetene. Jeg tror heller ikke ~~angriperen~~ Sovjet ville gitt oss noen muligheter til å overleve så mye som et sekund om vi aldri så mye forsikret våre gode hensikter.

Det som etter min mening står tilbake å diskutere er om hvordan vi skal stille oss til om den norske regjeringen ber om tropper f.eks fra U.S.A. Vil dette være i samsvar med å forsvare prinsippene om sjølråderett eller er USA en imperialistisk angriper uansett? Jeg er usikker på dette spørsmålet, men jeg vil minne om disusjonen med opportunistene innen Høydenklikken i sin tid. De sto for en linje som gikk på at Norge i dag ikke hadde reell sjølråderett og det derfor var reaksjonært å kjøre paroler om å forsvare sjølråderetten. Min foreløpige konklusjon er at om Norge har reell sjølråderett har vi også anledning til å be om hjelp av fremmede tropper. Når vi diskuterer dette spørsmålet må vi også ta stilling til det faktum at en rekke fremmede tropper er med på øvelser på norsk jord i dag. Er disse angripere og bør vi åpne ild straks?

STUDER OG ANVEND 3-VERDEN TEORIEN

Ett av temaene på årets sommerleir er 3-verden teorien. En viktig diskusjon som mange kamerater alt har starta. Vi bringer i dette nummeret av KOS utdrag fra noen artikler som har stått i et avdelingsdiskusjonsblad. Vi håper at de kan reise motsigelser og gi næring til nye diskusjoner omkring 3-verden teorien fram mot sommerleirene.

FRAM FOR LIVLIGE SOMMERLEIRE - START DISKUSJONENE NÅ!

red.

3. VERDEN-ANALYSE - 3. VERDENSKRIG:

APA's 2deling av verden setter opp kapitalisme / imperialismen mot sosialisme. Teorien som påberopar seg å være leninistisk, skiller ikke mellom de forskjellige imperialistiske kreftene. F.eks er USA-imp. like farlig som Sovjet-imp. Monopolkapitalistene i Norge skulle etter dette være like farlige som tsarene i Kreml. Dette er et syn som trotskister og andre liknende grupperinger står for.

Ved en invasjon i Norge vil det, etter min mening, føre til en rask kapitulasjon dersom vi holder oss til denne analysen. Jeg tror at invasjonen vil komme fra Sovjet. Sosialimperialismen er i framgang, rykker fram i hele verden, ikke minst i Norge er i faresonen. Jeg setter ikke noe lit til NATO eller eget forsvar. Likevel vil det være taktisk riktig å stå sammen med NATO og håren til å begynne med ved en okupasjon. Vår første oppgave må være å få fienden ut av landet. Sjøl om USA står i landet allerede, er de ikke i en aggressiv posisjon slik som Sovjet vil være i. Det er altså forskjell på de to supermaktene. Skal ikke her gå inn på hvordan vi må kjempe ved en ny krig. Bare peke på hvordan det vil være om vi så all imperialismen som hovedfiende. Da ville vi bruke like mye tid på og krefter på å slåss mot eget borgerskap som okkupasjonsmakta. Det sier seg sjøl at det ville ikke gå mange dagene før vi var raderte ut av kartet. Vårt mål er revolusjon, og da går vi ikke inn på ei linje for å ødelegge oss sjøl. Situasjonen ville være en annen dersom 90% av den norske befolkning sto på ei revolusjonær linje. Nå er det mest sannsynlig at krigen kommer før revolusjonen. Men med en riktig analyse og strategi kan vi snu krigen til revolusjon.

ET SPØRSMÅL TIL "3. VERDEN-ANALYSE - 3. VERDENSKRIG.

Du skriver "likevel vil det være taktisk riktig å stå sammen med NATO og hæren til å begynne med ved en okkupasjon." Det jeg lurer på er: Hva ligger det i "stå sammen med NATO"...? Viss du mener det rent militært: Så lenge NATO-troppene skyter på Sovjet-tropper og vi skyter på Sovjet-tropper, så skyter vi ikke samtidig på NATO-troppene - er jeg enig. Viss du derimot mener en mer omfattende politisk og militær allianse, er jeg uenig. USA er supermakta i NATO. 3. verdenteorien lærer oss at det er forskjell på USA og Sovjet, det er sant. Men den lærer oss først og fremst at begge er supermakter som kjemper om verdenshegemoni. Sovjet er den sannsynlige angriper, men det betyr ikke at USA har gitt opp håpet om verdenshegemoni, og faktisk kan styrke sin stilling som følge av krigen. Allianse med en supermakt mot en annen er etter min mening en farlig linje, som i praksis åpner for at det bare finnes en supermakt. Du ser grøfta åpne seg: Sovjet vil angripe oss, NATO betyr ikke mye (ingen illusjoner), men det lille den betyr er bra, vi må fortsatt stå i NATO. Jeg sier ikke at du står på denne linja, men jeg synes du undervurderer supermakta USA. Eller kanskje det er jeg som har feil, at det er rett å bli værende i NATO, og heller reise påtola USA UT AV NATO enn NORGE UT AV NATO?

OPPDELINGA AV VERDEN I DIV. VERDENER:

Stalins teori om oppdelinga av verden i begynnelsen av 50-åra var:

1. Den imperialistiske verden.
2. Den sosialistiske verden.
3. Den underutvikla verden.

Mener partiet at denne teorien er riktig?

Jeg mener det er umulig å støtte denne teorien og samtidig støtte KKP's teori om de 3 verdener idag. KKP grunngir meget godt hvorfor en må skille de imp. landene fra hverandre, fordi noen stater har mer eller mindre kontroll over andre, og har i grunnleggende spørsmål motstridende interesser. Hadde de imp. landene mer felles interesser i begynnelsen av 50-åra enni dag?

OPPDELINGA AV VERDEN ETTER 2. VERDENSKRIG:

Etter den 2. verdenskrigen var det en imp.makt som styrka seg, det var USA. Alle de andre store imp.maktene før 2. verdenskrig blei svekka. Det var en følge av den 3. verdenskrig for nasjonal sjølstendighet og det at enrekke land reiv seg løs fra den imp.leiren og tok skrittet inn i den sos.leiren.. Dette førte til at det gamle kolonisystemet brøyt sammen.

USA sto fram som ei supermakt, den tok over en del av de områder som tidligere tilhørte England, Frankrike, Tyskland, osv. USA strakk fangarmene sine overalt i verden, den var nå blitt verdens folks hovedfiende.

USA skapte sammen med de svakere imp.landene en imp.leir - mot det skapte Sovjet, Kina og de folkedemokratiske landene den sos.leiren. Den imp.leiren med USA i spissen prøvde å splitte de sos.landa, foreta kontrarevolusjon og gjennom en verdenskrig knuse hele den sos.leiren. Enheten i den imp.leiren på dette punktet er kjent, gjennom anti-kommunismen, Korea-krigen, USA's innringning av KINA osv.

Likevel er det klart at viss en sier at enheten er det som prega forholda mellom de imp.landa, så gjør en en stor feil. Kampen om markeder, innflytelse osv. er en lovmessighet, og forholdet mellom imp.land er ikke prega av fred og forsoning, men av kamp og atter kamp.

Å skille ut USA fra den imp.leiren ville lagt opp til at USA sto "alene", at det ikke var rivalisering mellom de imp.landa. USA i en verden for seg sjøl ville blitt ei verden uten motsigelser mellom rivaliserende makter. Ei slik oppdeling ville sagt oss at USA hadde lagt verden under seg og at den ikke hadde problemer, at verden var prega av fred og forsoning, at alle fant seg i og ville i framtida finne seg i USA's herredømme.

Stalin kjempa mot slike tendenser i SUKP(B) i 1952: "På overflaten er alt tilsynelatende bare "fred og gammen". Sambandstatene har satt Vest-Europa, Japan og de andre kapitalistiske landene på rasjon. Tyskland, England, Frankrike, Italia og Japan som er kommet i klørne på USA, oppfyller lydig Sambandsstatenes befalinger. Men det ville være feil å tro at denne "fred og gammen" vil vare i tid og evighet, at disse landene idet uendelige kommer til å finne seg i Sambandsstaenes herredømme og åk, at de ikke kommer til å prøve å rive seg løs fra det amerikanske slaveriet og slå inn på en selvstendig utviklingsvei." (Fra "Sosialismens økonomiske problemer" s.83 ,på Oktober.)

Til spørsmålet om partiet mener at den 3-delning av verden Stalin gjorde etter 2.verdenskrig var riktig, er svaret ja. (se prinsippprogrammet s.41). KKP støtta også denne inndeling av verden på daværende tidspunkt.

OM Å INNGÅ TAKTISKE ALLIANSER.

jeg hadde

Under en diskusjon med kameratene Egon og Lars dukka følgende 3 linjer opp om spørsmålet om taktiske allianser:

Under et supermaktsangrep på Norge bør norske kommunister

- ikke inngå taktiske allianser med den andre supermakta uansett hvem denne er (Egon)
- bare inngå en taktisk allianse med den minst farlige supermakta, USA (Lars, han argumenterer hele tiden som om det at både USA og Sovjet hadde satt seg fast i Norge var den eneste tenkbare situasjonen)
- inngå taktisk allianse med den andre supermakta (hvis dette tjener norske interesser, hvilket det høyst sannsynlig vil gjøre) uansett om den andre er USA eller Sovjet (meg sjøl)

Lars's polemikk mot Egon, som er gjengitt et annet sted her i bladet, er jeg i hovedtrekk enig i, så jeg skal konsentrere meg om motsigelsen mellom Lars og meg.

Lars's polemikk mot meg hviler på i hovedsak to mørke pillarer: For det første en overforenkla militær situasjon (Lars konsentrerer seg om en blant mange muligheter), for det andre i en forvrengning i hva jeg la i uttrykket "gsærnt å skille mellom supermaktene".

Etter et supermaktsangrep på Norge har vi følgende 3 muligheter: 1) Sovjet har okkupert Norge, 2) USA og Sovjet har okkupert hver sin del, og 3) USA har okkupert Norge. Alle 3 er reelle muligheter, men 1) er på grunn av styrkeforholda mellom de to supermaktene den langt den mest sannsynlige. I så tilfelle er det uten tvil riktig å inngå taktisk allianse med USA og NATO. I tilfelle 2) vil en av de to okkupantene være hovedfienden (avhengig av den militære situasjonen både i og utenfor Norge, sannsynligvis vil dette være Sovjet), og en taktisk allianse med den andre supermakta vil være uunnværlig riktig. Og hvis vi skulle havne i tilfelle 3), kamerat Lars, hva skal vi gjøre da? Ja, vi skulle være noen tvilsomme kommunister om vi da unnlot å kjempe for det norske, arbeidende folks interesser, om vi unnlot å praktisere prinsippet om å rette våpna mot hovedfienden, om vi unnlot å spille på motsigelser i fiendens leir. Vi skulle ikke vært kommunister i det hele tatt om vi i en imperialistisk reverkrieg hadde lagt ned våpna for en supermaktsokkupant med den begrunnelsen at den andre supermakta på global basis var farligere!

Hvorfor har kamerat Lars så behendig "glemt" denne tredje muligheten? Det er lite fruktbart å begynne noen erkesløse spekulasjoner på dette, så jeg skal heller oppfordre ham til å studere historia fra den 2. verdenskrig nærmere, og særlig er Mao-heftet "Om den 2. verdenskrig" bra lesning. Situasjonen før den 2. verdenskrig likner nemlig en god del på situasjonen i dag. Landa i den engelsk-franske imperialist-blokka var, liksom USA i dag, tidligere verdens suverene herrer, men i slutten av 30-åra i tilbakegang. Landa i den tysk-japanske blokka var, liksom Sovjet i dag, aggressive fascist-diktaturer som higet etter verdenshegemoni og var i voldsom militær utvikling. Akkurat som Sovjet er på offensiven i dag og på global basis den langt farligste supermakta, var nazi-Tyskland den mest offensive og farligste ~~imperialistiske~~ imperialistmakta da krigen brøyt ut i -39. Men så kommer det uunnværlige spørsmålet som kamerat Lars og alle andre kommunister må stille seg: Hva slags krig var det som brøyt ut i -39? Partiet vårt har grundig oppsummert NKP's feil april-dagene i 1940, og jeg tror det er enbet mellom oss på den oppsummeringa, men hvordan burde ~~vi~~ NKP'er på

den tida ha stilt seg til en engelsk okkupasjon av Norge (som absolutt ikke var noen umulighet)? Skulle hun/han ha godtatt dem med den begrunnelsen av at det ville svekke kampen mot nazi-Tyskland, den i verdensmålestokk farligste imperialismakta, å begynne å skyte på engelskmenn?

Svaret på dette og mange andre spørsmål ligger i svaret på hva som var krigens karakter: Fra 1. september 1939 til 22. juni 1941 var krigen en røverkrig mellom rovgriske imperialismakter; etter den datoen var krigen en rettferdig krig mellom en front av sosialistiske og borgerlig-demokratiske stater og en front av fascist-stater. Hadde det vært engelskmenn som hadde kommet i april 1940, hadde det vært riktig å skyte på dem, for da var krigen en imperialistisk røverkrig. Hadde vi fått være i fred til etter det tyske angrepet på Sovjet, og England da som ledd i en alliert plan hadde gått i land i Norge, ville det sjelsagt vært helt vilt å begynne og kjempe mot dem.

Uttrykket "gærnt å skille mellom supermaktene" brukte jeg i en annen del av diskusjonen, der jeg polemiserte mot ei linje som gikk ut på at sosialimperialismen var en slags "verre imperialism" enn det den borgerlig-demokratiske supermakta USA har stått og står for. Rett nok er det arbeidende folket i Sovjet hardere undertrykt enn det arbeidende folket i USA, men når det gjelder knep, tricks og gestapo-metoder ute i 3. verden er de akkurat like ille, dvs. de benytter de metodene som de finner taktisk riktige. Det må derfor på det skarpeste polemiseres mot linjer som tar oppmerksomheten vekk fra det faktum at det er kapitalismen som gir opphav til imperialismen, og at det i den sammenhengen er likegyldig om kapitalismen tar form av et borgerlig-demokratisk styre eller et fascistisk styre. At det derimot ikke bare er riktig men også helt nødvendig å skille mellom USA og Sovjet i den forstand at den siste er på offensiven og den første i tilbakegang, slik 3-verdenser-teorien framholder, har jeg ikke hatt motsigelser på. Dette understrekte jeg også i diskusjonen mellom Egon, Lars og meg.

Det er for øvrig flere tvilsomheter i kamerat Lars's argumentasjon. F.eks. der han i polemikken mot ~~Egon~~ kamerat Egon trekker fram Sovjets taktiske allianse med de vestlig-allierte landa under 2. verdenskrig. Hvorfor tar han ikke fram Molotov-Ribbentropp-pakta fra sommeren '39 og drøfter den? Nei, fordi dette er svært ubehagelig eksempel for en som mener at det bare er den ene veien at taktiske allianser er aktuelt!! (Hvis da ikke kamerat Egon mener at denne pakta var et feilgrep av Stalin og derfor bør forbigås i stillhet?)

Viggo.

KRIGEN OG TAKTISKE ALLIANSER

Dette innlegget er skrevet etter diskusjon med kameratene Viggo og Egon, og jeg har gripi fatt i det de sto på under disse diskusjonene. Dette bare som en opplysning hvis det er så at de har skifta standpunkt i sine innlegg.

Diskusjonen dreide seg om krigen og taktiske allianser. Utgangspunktet er: Det bryter ut verdenskrig, styrkeforholdet mellom supermaktene er som nå, Sovjet på offensiven, USA på deffensiven. Både USA og Sovjet fører krig på norsk jord.

Noen av de spørsmål som reiser seg nå er: går det an å gjøre taktiske allianser med noen av de to okkupantene? Med begge? Hvilke prinsipper skal vi legge til grunn for å inngå taktiske allianser?

Kamerat Egon mente vi umulig kunne inngå taktiske allianser med noen av de to imperialistiske supermaktene. Kamerat Viggo hevda at vi kunne inngå taktiske allianser med begge supermaktene. Jeg tror kamerat Egon blander sammen det å alliere seg med og det å gjøre en taktisk allianse med en av supermaktene. Å alliere seg med en av supermaktene mener jeg blir å støtte seg på en av dem politisk og militært, å bli et talerør, agent for en av supermaktene slik som "NKP" og Vilar-gruppa i Portugal. Det å gjøre en taktisk allianse mener jeg betyr å rette geværpipa mot en av okkupantene, ingen politisk eller militær avtale, ingen avtale om fordeling av byttet. Bare en allianse (ikke avtale) som går ut på sammen med en av okkupantene å rette geværpipa mot en annen.

Det å ikke gjøre taktiske allianser er ei linje som betyr døden. Parolen "Død over okkupanten" hjelper lite når du har to okkupanter i landet, å føre folkekrig mot to supermakter samtidig betyr svik mot folket og utryddelse av folkehæren.

Den kommunistiske bevegelsen før og under den annen verdenskrig sto fjernt fra Egons linje om ingen taktiske allianser, ingen kompromisser. Trotskis linje, som var ei dødslinje, gikk nettopp på å sverte den kommunistiske bevegelsen med at den oppga sosialismen o.l. når bevegelsen inngikk i taktiske allianser med mindre og store kapitalistiske land for å slå imot hovedfienden, det facistiske Tyskland. Jeg påstår ikke at Egon er Trotskist men mener det er lærerikt å se hvem som gjennom historien har stått på slike linjer.

Sovjets midlertidige allianser med England, Frankrike og USA, den antifacistiske enhetsfronten, ble bygd på det M-L prinsippet med å utnytte motsigelser innen fiendens leir for å stå mot hovedfienden. Fra vårt partis historie viser EEC-kampen bruken av ei slik taktikk da vi gjorde en taktisk allianse med landbruksmonopolene.

Kamerat Viggos synspunkter ser overflatisk ut for å stå for ei helt anna linje enn det Egon står på. Men når vi ser på et av argumentene hans blir det lettere. Viggo sier det er "gærnt å skille mellom supermaktene". Når han står på dette er det bare en tilfeldighet at han ramler ned på linja med å inngå taktiske allianser med begge, og ikke Egons linje med ingen taktiske allianser overhodet.

Konsekvensene av ei slik linje blir ei katastrofal undervurdering av den sovjetiske sosialimperialismens offensive og aggressive karakter, at den er den sannsynlige krigsutløseren og hovedfienden til verdens folk.

Ved siden av dette avspeiler utsagnet det er "gærnt å skille mellom supermaktene" et udialektisk syn på motsigelser og at en ser bort fra den ujamne utviklinga i kapitalismen.

Jeg mener Viggo og Egons linje uttrykker de samme feilaktige linjene som APA i "Zeri i Populitt" lederen. Der heter det: All imperialisme er utifra sjølve naturen sin ein vill

fiende av den proletariske revolusjonen. Difor er det gale å dela imperialismar i meir eller mindre fårlege, ut frå det strategiske synspunktet til verdens-revolusjonen." (s.20). Verken Viggo eller Egon skiller mellom de to supermaktene, begge mener at i en konkret situasjon når begge supermaktene står i landet er det garnt å skille ut den farligste og mest aggressive supermakten. Ja, kamerat Viggo kan til og med tenke seg en taktisk allianse med den farligste supermakten. Går det an? Jeg mener nei. Hva mener jeg linja vår bør være?

Den dagen begge supermaktene står på norsk jord må vi holde fast på linja at vi ikke skal ha noen fremmede tropper på norsk jord, at vi skal sloss så lenge det finnes en okkupant i landet vårt. Vi vil kjempe etter folkekrigens prinsipper under partiets ledelse. Dette mener jeg er den strategiske linja vår i denne etappen. På den andre sia må vi ha en taktikk for at vi skal oppnå det strategiske.

Når begge supermaktene står i landet må vi gjøre en konkret analyse av de konkrete forholda, finne ut hvilke av de to supermaktene som er hovedfienden og legge opp en taktikk for å rette hovedslaget mot den. Hvis ståa i verdensmålestokk er som nå, betyr det at Sovjet er hovedfienden.

Jeg mener at det vil være riktig å inngå en taktisk allianse med USA og med alle som kan mobiliseres mot hovedfienden, den sovjetiske sosialimperialismen. Det betyr ikke at vi nedlegger den politiske kampen mot USA-imperialismen, vi må fortsette å avsløre dens rolle og hensikter. Men vi skal midlertidig legge ned den militære kampen mot USA og rette alle geværpipene mot hovedfienden, Sovjet.

Når kampen mot Sovjet er over er det trolig at USA blir stående i landet. Da er det den som er hovedfienden, da må vi rette geværpipene mot den. Jeg mener altså at taktikken vår er: Til enhver tid å rette slaga mot hovedfienden og å samle ei breiast mulig front mot den, uansett hvor tynn og skranglete den kan se ut. Slik som forholda er i dag, inngå taktisk allianse med USA mot Sovjet. Med taktisk allianse mener jeg i dette tilfelle å rette geværpipene samme sted.

Dette er livsviktige spørsmål for det norske folket og den kommunistiske bevegelsen. Har vi ikke riktige linjer for disse tinga kan det føre det norske folket inn i en ulykke vi i dag kanskje ikke ser betydningen av, men som helt sikkert vil føre til at folket må leve under okkupanten eller borgerskapets diktatur lenger enn de egentlig måtte. Derfor oppfordrer jeg alle til å hive seg inn i denne diskusjonen.

Lars

Noen erfaringer fra kampen mot tvungen voldgift.

Tvungen voldgift er nå middelst borgerskapet bruker for å få gjennomført lønnsnedslaget. Dette er et knallhardt politisk angrep på arbeiderklassen og andre fagorganiserte. Med et sverdslag er vi fratatt elementære rettigheter som arbeiderklassen har kjempet igjennom. Vi er fratatt stemmerett over tarifforslag, streikerett og reell forhandlingsrett. Dette angrepet har møtt stor motstand i arbeiderkl., 25000 har vært i politisk demonstrasjonsstreik foreløpig, et vell av protestuttalelser er vedtatt i foreninger og klubber. Motstanden mot voldgift er stor langt inn i DNA's rekker. Mulighetene for breie enhetsfronter mot voldgiftdommen er absolutt mulig. Har kommunistene overalt gått i spissen for demonstrasjonsstreiker og protest-er, og prøvd å bygge en bred enhetsfront mot voldgift? Nei, jeg tror ikke det. Hovedgrunnen til det er at mange progressive langt inn i partiets rekker har avslørt DNA toppens klasse-svik og statens klassekarakter, de har dårlig forstått alvoret i dette angrepet. Tenkninga har vært omtrent som denne: "Det er bare faenskap å vente fra regjeringen og LOtoppen allikavel så dette er ikke noe mer enn vanlig." Resultatet av denne tenkninga er at de ikke har tatt opp kampen mot voldgifta, ikke diskutert den med arbeidskamerater og ikke tatt tiltak for å reise kampen. Dette er en alvorlig bakstreversk holdning. Det er ei linje for å undergrave partiets ledende rolle i arbeiderklassen, ei linje for å plassere kommunistene i kjølvanen

i massebevegelsen og ikke i spissen. Dette er den beste gavepakken kommunistene kan gi LO toppen og regjeringa og hele borgerkapet.

Jeg tror denne holdninga er kommunistenes og progressives spesielle variant av en motsigelse som står i massene, nemlig: "Visst er angrepet jævlig, men det nytter ikke å slåss mot voldgifta allikavel. Den blir gjennomført med lønnsnedslag som resultat samme hva vi gjør."

Til disse må vi si: "Nytter det ikke. Se bare hver redde LO toppen har vært streika! Se hvordan de har prøvd å få det til at det er 7000 og ikke 25000 som har streika! Skal vi legge oss på kne eller skal vi slåss mot overgrepene. Legger arbeiderklassen seg på kne så vil vi gå dårlige tider i møte."

Jeg mener at kommunistene skal slåss mot voldgifta på prinsipielt grunnlag og det er lett å reise kampen. Med kampen mot voldgifta skal vi danne opptakten til å føre den lokale kampen mot lønnsnedslaget.

Den lokale kampen må forberedes nå. Vi må gjøre undersøkelser på jobben på hvilke krav som er viktigst å stille og hvilke krav massene vil stå på. Krev klubbmøter og gå i spissen for massenes kamp! Kast baktungheten over bord.

PS: Å kreve klubbmøter er viktig, for en av aristokratens måter å legge ned kampen nå vil være å ikke innkalle til medlemsmøter hvor sakene kan bli diskutert. Reis massene til kamp og for kravet og utnytt alle motsigelser blandt aristokratene og klubbstyremedlemmene for å få det til.

Ulrik